

Συντάχθηκε απο τον/την Κοσμάς Μ. Μαρκάτος
Σάββατο, 25 Νοέμβριος 2017 10:39 -

A. Μελέτη του «Κρατύλου»

Ο «Κρατύλος» του Πλάτωνος μελετήθηκε δια του περιοδικού ΠΑΜΜΕΓΑΣ σέ 5 τεύχη, 7, 8, 29/30, 33/34, 35/36, οι περιλήψεις των όποιων παρουσιάζονται στο παρόν.

B. Η φύση του ὀρθοῦ ὀνόματος

Στην Λεξαριθμικὴ θεωρίαν, ἡ φύση τοῦ ὀνόματος καὶ ἡ σχέση του μὲ τὸ ἀπεικονιζόμενον ἂν ἀπορρέει ἐκ τοῦ δευτέρου αἰτήματος:

Ὄνομα εἶναι ἡ ἐγγράμματος μορφή τοῦ ὄντος!

⇒ Ἡ ὀρθότης τοῦ ὀνόματος εἶναι συνάρτηση τῆς «ἀποστάσεως» μεταῦ τοῦ ἀρχετύπου (τοῦ ὄντος) καὶ τῆς εἰκόνος του (τοῦ ὀνόματος – τῆς Ὀνομαστικῆς πτώσεως): Ὅσον ἡ ἀπόσταση αὐτῆ μικραίνει, ὅσον ἡ ὀρθότης μεγαλώνει, τείνουμε πρὸς τὴν ταύτησιν ἀρχετύπου καὶ εἰκόνας.

Γ. Ἡ λέξις καὶ τὸ ὄνομα ἐν ἀντιπαράθεσι

Ἀφηγοῦμαι κάτι (λέξις), ἀφοῦ προηγουμένως τὸ γνωρίσω (ὄνομα), ἢ

(1) ἐξεκῶ κάτι (πρόσωπον ἢ πράγμα) καὶ φθάνω στὸ νὰ μπορῶ νὰ τὸ ὀρίσω, νὰ τὸ ὀνομάσω (ὄνομα).

(2) ἔχοντας γνωρίσει τὸ πράγμα ἢ τὸ πρόσωπον, μπορῶ νὰ τὸ ἀφηγηθῶ, μπορῶ νὰ μιλῶσι γι' αὐτό.

Δ. Ἡ γενικὴ μέθοδος:

Οἱ Γνωμονικὲς Ἀκολουθίαι τῶν ὀπλῶν καὶ κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐλέγχουν τὸ «DNA» τῶν ἐνοικίων ἐνὸς γενεαλογικοῦ δένδρου καὶ ταυτοποιοῦν τὴν ὁμοιότητα τῶν μελῶν του.

Τὰ «DNA» τῶν ἀνωτέρω ἀρχικῶν καὶ γνησίων ὀνομάτων ἀνήκουν στὸ **ἴδιον γενεαλογικὸν δένδρον ἐνοικίων**, διότι αἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ τους (λεξ(ἀριθμοί) 470 καὶ 761, 861 καὶ 532 ἔχουν πηλίκον (κλάσμα) τῶν μέσων καὶ ἄκρων λόγον $\Phi = (1+\sqrt{5})/2 = 1,618...$, (ἀρροστὴν τοῦτῃν Φ), τὸν ἀρρητὸν ἀριθμὸν, ποῦ **ἐξασφαλίζει τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων** (ἐμβίων καὶ ἀβίων), ἐπομένως καὶ τῶν ἐνοικίων.

E. Ἀποκατάσταση τῆς ὀρθότητος

Ἡ μελέτη λοιπὸν τῆς προσομοιωσεως κατέληξε στὸ DNA τῶν ἀρχικῶν καὶ γνησίων λεκτικῶν τύπων:

I. Ἐάνθος καὶ Σκάμάνδρος

θεωρῶντας ὅτι τὸ ὄνομα Ἐάνθος εἶναι ὀρθόν, ἐπειδὴ δόθηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ - ἀγνωστῆς τὴν Μυθολογίαν - ἐπειδὴ ἦταν τὸ πρῶτον, τὶ θὰ λεχθεὶ διὰ τὸ δεύτερον, ποῦ δόθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

⇒ **Εἶναι αὐτὸ ὀρθόν;**

II. Χαλκίς καὶ Κῦμινδις

Κί' ἔδω, θεωρῶντας ὅτι τὸ ὄνομα Χαλκίς εἶναι ὀρθόν, ἐπειδὴ δόθηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ - ἀγνωστῆς τὴν Μυθολογίαν - ἐπειδὴ ἦταν τὸ πρῶτον, τὶ θὰ λεχθεὶ διὰ τὸ δεύτερον ποῦ δόθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

⇒ **Εἶναι αὐτὸ ὀρθόν;**

III. Βατίαια καὶ Μυρίνη

Τὸ πρῶτον δόθηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς, τὸ δεύτερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πρῶτον ἦταν λόγος, τὸ δεύτερον ἁμαζίν:

Κί' ἔδω, ἐπίσης, θεωρῶντας ὅτι τὸ ὄνομα Βατίαια εἶναι ὀρθόν, ἐπειδὴ δόθηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ - ἀγνωστῆς τὴν Μυθολογίαν - ἐπειδὴ ἦταν τὸ πρῶτον, τὶ θὰ λεχθεὶ διὰ τὸ δεύτερον ποῦ δόθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

⇒ **Εἶναι αὐτὸ ὀρθόν;**

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα! Τέθηκε ὑπὸ τοῦ Κρατύλου πρὸς τὸν Σωκράτην στὸ ὁμόνομητον ἔργον τοῦ Πλάτωνος «Περὶ ὀρθότητος τῶν ὀνομάτων».

Ὁ Σωκράτης ἀποφάνθηκε ὅτι ἡ λύσις τους δὲν εἶναι δυνατὴ, χαρακτηρίσας τὴν λύσις τους ἐμμέτους «πέραν τῆς ἀνθρώπινης νομοσύνης».

Ἡ Λεξαριθμικὴ θεωρία ὅμως ἔλυσε τὸ πρόβλημα διὰ τῆς μελέτης τῶν γενεαλογικῶν δένδρων - στὰ ὁποῖα οἱ διαφοροὶ τύποι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ὑπάρκτοι καὶ μὴ, ἀντ(ή)-κουν - ἀναχθεῖσαι εἶσι στὸς ἀρχικοὺς τύπους.

Ἡ μελέτη λοιπὸν τῆς προσομοιωσεως κατέληξε στὸ DNA τῶν ἀρχικῶν καὶ γνησίων λεκτικῶν τύπων:

I1. Ἐάνθιος καὶ Σκαμάνδρεος

- Ἐάνθιος: ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ «Ἐάνθος».
- Σκαμάνδρεος: Ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ «Σκάμάνδρος».

II1. Χαλκίς καὶ Κῦμινδις

- Τὸ «Χαλκίς» παραμένει τὸ ἴδιον, Χαλκίς
- Τὸ «Κῦμινδις»: ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ «Κῦμινδις»

III1. Βατίαια καὶ Ἐμυρίνη

- Τὸ «Βατίαια»: ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ «Βατίαια»
- Τὸ «Ἐμυρίνη»: ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ «Μυρίνη»